

«V.S.W.: Μια βιογραφία»

Μια παράσταση του Σ. Σ. Τσακίρη πάνω στο έργο και τη ζωή της Βιρτζίνια Γουλφ

Σκηνοθεσία: Σ. Σ. Τσακίρης. Σκηνικά: Άντης Παρτζίλης. Κοστούμια: Γιάννης Μετζικώφ.

Μουσική: Μιχάλης Χριστοδουλίδης. Φωτισμοί: Γιώργος Κουκουμάς. Video Art: Χρίστος Ηλιάδης, Σ. Σ. Τσακίρης. Στο ρόλο της Βιρτζίνια Γουλφ η Αννίτα Σαντοριναίου.

Στο ρόλο της «Άλλης Βιρτζίνια» η Λία Χαράκη.

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ. Μονό-λογος. Μονο-μάχος. Όλος ο λόγος της παράστασης είναι του Ενός. Ανήκει στον Ένα. Βαραίνει τον Ένα. Ο βασικός αντίπαλος του ηθοποιού-μονομάχου είναι η σιωπή. Κανείς άλλος δεν πρόκειται να στηρίξει την ατάκα του με τη δική του, κανείς άλλος δεν θα αναλάβει να γεμίσει έστω και ένα μέρος της σιωπής με λόγο, μόνο η δική του φωνή θα πρέπει να ζωγραφίσει το λόγο πάνω στο λευκό τοίχο της σιωπής, είναι δική του ευθύνη. Όπως και το κενό του σκηνικού χώρου και του χρόνου της παράστασης. Οφείλει να μεγεθύνει τη μορφή του ήρωά του έτσι που να γεμίζει το σκηνικό πλαίσιο, οφείλει να τραβήξει τα μάτια του κοινού στο πρόσωπό του σαν το κινηματογραφικό γκρο πλαν.

Είναι φυσικό η δοκιμασία μιας μονοπαράστασης να είναι υπερβολικά δύσκολη για πολλούς. Συχνή υποκριτική συμπεριφορά στις συνθήκες μιας μονοπαράστασης (ή έστω και ενός εκτεταμένου μονολόγου ή ακόμα και μερικών λεπτών μοναχικής παρουσίας στη σκηνή) είναι το άγχος που μεταφράζεται σε άσκοπη νευρική κινήσεων και λόγου. Χαρακτηριστικό αυτών των δύσκολων στιγμών είναι η άδεια ματιά του ηθοποιού που αποκλείει την επαφή με τα μάτια του κοινού και στοχεύει σταθερά πάνω από τις κεφαλές των θεατών στην προσπάθεια να κρατήσει τον τέταρτο τοίχο της σκηνικής ψευδαίσθησης.

Η Αννίτα Σαντοριναίου κοίταζε το κοινό κατάματα. Είχε τον πλήρη έλεγχο της κατάστασης που πήγαζε από τον απόλυτο έλεγχο του επαγγελματικού εαυτού της. Ούτε στιγμή δεν επέτρεψε να δημιουργηθεί εκείνη η διαβρωτική αμηχανία που μπορεί να μπει ανάμεσα στον ηθοποιό-μονομάχο και το κοινό του. Ήταν ταυτόχρονα το παράξενο ον, η εξεζητημένη και εκλεπτυσμένη Βιρτζίνια και ο εαυτός της, η σίγουρη για τις δυνάμεις της Πρώτη Κυρία του ΘΟΚ. Κυριαρχούσε στο σκηνικό χώρο ακριβώς χάρη στην ικανότητά της να κρατά τα μάτια των θεατών κολλημένα στο τόσο θεατρικό πρόσωπό της. Ήταν ενδιαφέρουσα, ήταν σημαντική. Έκανε και ρόλο, και one woman show ταυτόχρονα, ήταν και μέσα και έξω από την ψευδαίσθηση (σε αντίθεση με την περσινή «Δεσποινίς Μαργαρίτα», όπου το show επεσκίασε το ρόλο και το σκοπό του κειμένου).

Η αυτοπεποίθηση της ηθοποιού εξασφάλιζε την άνεση της σκηνικής συμπεριφοράς της και τη σταθερότητα του εσω-

τερικού ρυθμού του ρόλου. Ο λόγος έφτανε στους θεατές ανεμπόδιστος και καθαρός, κάτι που είναι ιδιαίτερα σημαντικό για μια παράσταση-βιογραφία, μια παράσταση-πορτρέτο. Και η επιλογή των αποσπασμάτων από τα γραπτά της Βιρτζίνια Γουλφ από τον Σ. Σ. Τσακίρη, ενδιαφέρουσα και λογική, επέτρεπε τη δημιουργία του πορτρέτου.

Τα σκηνοθετικά ευρήματα, όπως η χρήση του video, η εμπλοκή των συμβολικών αντικειμένων στη σκηνική δράση και κυρίως η διάσπαση της προσωπικότητας της ηρωίδας σε δύο μορφές δεν μετατράπηκαν σε αυτοσκοπό, δεν υπερβήκαν το μέτρο και ήταν ενταγμένα στο γενικό σκοπό -τη δημιουργία της θεατρικής βιογραφίας. Η μουσική του Μιχάλη Χριστοδουλίδη έδινε ρυθμό και συντόνιζε, συνταίριαζε το οπτικό φόντο, το λόγο της Σαντοριναίου και την κίνηση της «Άλλης Βιρτζίνια», της Λίας Χαράκη. Οι κινήσεις, τα ωραία κοστούμια (Γ. Μετζικώφ), οι ίδιες οι παρουσίες των δύο μορφών της Βιρτζίνιας στη σκηνή, βρίσκονταν σε μελετημένη σχέση μεταξύ τους. Η Λία Χαράκη πριν από λίγους μήνες έκανε μεγάλη επιτυχία στον ίδιο χώρο της Νέας Σκηνής του ΘΟΚ, πειραματιζόμενη στον τομέα της δραματοποιημένης κίνησης. Το ίδιο πείραμα συνεχίζεται και τώρα στη «Βιογραφία» και μέσα από την κίνηση της «Άλλης» Βιρτζίνια, εύθραυστη και τραγική, συμπληρώνει το θεατρικό βιογραφικό πορτρέτο. ●